

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 30. De magnitudine Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60533)

hoc obtineri sine animi collectione potest? November.

si intellectus corruptus est, brevè etiam animus corrumpetur: si bona, voluptates, & honores mundi aestimamus, non longè aberit, quin eos amemus. An verò amare possumus, quin eis nos affigamus, & eis nos affigere, quin depravemur?

Sequere consilium S. Bernardi, te non immergendi negotijs quantumcunque bonis; sed iis solummodò te commodandi, & studendi, si ad exteriora te effuderis, subinde ad te redire.

Quoniam Deus dissipavit ossa eorum, qui hominibus placent. *Psal. 52. v. 7.*

Memento proinde interdum reddere te ipsum tibi. *Bern. de Confid.*

DIES XXX.

De Magnitudine DEI.

I

DEUS magnus est: nec præter ipsum alius est, qui magnus sit. *Tu solus Altissimus*: vel certè nullus est, qui magnus in omnibus sit. Homines magni sunt in una re, non item in altera. Ille magnus est à sua dignitate; non verò à Natalibus. Ille magnus est à Natalibus, non item à me.

me-

November.

meritis. Alius magno pollet animo : non autem magna sapientia. Deus magnus est in omnibus : magnus sapientia, magnus potentia, magnus bonitate, magnus sanctitate. Propterea ipsius magnitudo est infinita. *Et magnitudinis ejus non est finis.* Magnitudo hominum fragilis, & mutabilis est, ab hominum imaginatione, & memoria pendens : si contemnantur, vel ex hominum memoria elabantur, magni amplius non sunt ; sed magnitudo Dei est immutabilis, cum à nemine pendeat : Deus, licet eum ignoremus, vel obliviscamur, non minus est magnus. Homines non sunt magni, nisi per comparationem. Nobilis aliquis videtur magnus subdito suo comparatus : sed cum magno Principe collatus, quàm parvus est ! atque hic Princeps, ubi coram Rege compareret, quàm parvus est ! sed Rex ipse quid est coram Deo ? purum nihilum : *Tanquam nihilum ante te.* Deus solus magnitudine pollet omnibus numeris absoluta, quia summus est : homines à se ipsis magni non sunt. Rex aliquis magnitudinem suam à subditorum multitudine mutuatur. Exercitus Imperator à numero, & fortitudine suorum militum ; sed Deus à seipso magnus est, quia in seipso

ipso magnitudinis suæ fundamentum habet sibi innatum, atque ideò infinitum. Deus solus tam magnus est, quàm esset cum millenis mundis, qui ab ipso penderent.

II. Magnates mundi sæpè magni non sunt, nisi falsa nostra imaginatione magni nobis videntur, inquit Sapientum quidam, quia nos parvi sumus. Si crescimus, si magni evadimus, illi parvi fiunt. Si nos in infinitum cresceremus, coram Deo parvi semper essemus. Homines multoties magni non sunt, nisi per nostrum errorem. Nos magnitudinem non rarò in eo constituimus, ubi ea non est; nempe in divitijs, dignitatibus, in multitudine nobis subjectorum: omnia hæc non sunt, nisi magnitudo falsa, vel certè magnitudo aliunde petita. Merita verò veram magnitudinem efficiunt, & sola virtus vera progignit merita: Propterea Deus infinitè magnus est, quia infinitè bonus, & sanctus est. Magnitudo hominum est magnitudo fugax, quæ diutius non perseverat, quàm eorum vita, & hominum recordatio: omnia hæc transeunt; idque solùm habent commodi, quòd majorem, quàm alij, cadendo, tumultum excitent, quia alij cadunt. Perijt Psal. 7. v. 9.

memor

November. *memoria eorum cum sonitu.* Sed ad te, Domine, quod attinet, magnitudo tua semper perseverat; quia necessario tibi propria est, nec ab ullo pendet: *Tu autem Domine, in aeternum permanes.*

Psal. 101.
13.

III. Magnitudo, quam in alijs advertimus, tres in nobis parit effectus. Aestimationem, venerationem, & timorem.

I. Aestimationem, amor nostri ipsorum in hoc cum ratione certat, quod eos velut perfectiores censere nos jubeat, quos dignitate sublimiores esse cernimus: verum cum præter Deum, nihil verè magnum sit, nihil etiam præter ipsum est, quod aestimari à nobis mereatur. Quicunque aliquid, excepto Deo, magnum esse credit, ipsemet valdè parvus est.

2. Magnitudo venerationem nobis inspirat. Tanto cultu Reges afficimus, ut eos amare, vel nostrum ipsis amorem aperire ferè non audeamus. Quantam igitur venerationem divinæ Majestati exhibere non debemus? cum quanta reverentia in Templis Magnitudine, & Majestate Dei plenis nobis non comparandum? Denique magnitudo timorem imprimit. Si quis magnus est, multum potest: si multum potest, sui timorem incurrit; quod multum inferre mali queat. Potentia Regum cum regno

regno terminatur, & vita: verum po- November,
tentia Dei toto orbe non circumscribitur;
hæc se extendit ultra tempus; & usque ad
æternitatem. Idcirco Servator concludit,
non timendos eos, qui corpus solum oc-
cidere possunt, sed illum timendum, qui,
postquam corpus occidit, pænâ æternâ
animadvertere in animam potest.

*Assuesce parvi æstimare omnes terræ magni-
tudines; & si illæ mentis oculos perstringunt,
ad te revertere, & dic: Nihil magnum est
præter te, mi Deus.*

Magnus Dominus, & laudabilis nimis,
& magnitudinis ejus non est finis. *Psal.*
144. v. 3.

Quid dicimus, Deus meus, aut quid
dicis aliquis, cum de te dicit?

CON-